

LÁ THƯ MỤC VỤ

Sau 30 tháng 4 năm 1975, dân miền nam bắt đầu nếm mùi xã hội chủ nghĩa mà dân miền bắc đã phải gánh chịu trong 20 năm trước khi thống nhất đất nước. Một trong những cái làm dân điều đúng là thuế nông nghiệp. Quy định thuế được trung ương bỏ xuống theo diện tích đất đai nông nghiệp của mỗi tỉnh, rồi tỉnh bỏ xuống huyện, huyện bỏ xuống xã, xã bỏ xuống ấp, và cán bộ thuế của ấp đè nông dân ra lấy thuế bất chấp họ có đủ lúa ăn hay không. Từ đó sự oán ghét chính quyền đổ lên đầu các cán bộ đi thu thuế cấp thấp nhất là cán bộ ấp hay thôn, vì họ là người trực tiếp xông vào nhà dân để lấy thuế hay bắt những người không đóng thuế.

Nhân vật trung tâm của câu chuyện Phúc Âm tuần này là ông Gia-kêu, cũng là một người thu thuế. Chẳng những ông là người thu thuế mà còn là ông chủ của văn phòng làm dịch vụ thu thuế. Thời đó, chính quyền La Mã quy định số tiền thuế cho mỗi thành phố phải đóng hằng năm. Xếp của phòng thuế tự động nộp số tiền được quy định đó cho chính quyền, sau đó ông lấy lại từ dân chúng và ông ta có quyền quy định mức thuế cho từng cư dân tùy theo ý ông muốn. Và vì phải thu thuế cả một thành phố nên việc làm không xuể do đó ông phải thuê thêm người phụ giúp đi lấy tiền thuế về cho ông. Thường những người thu thuế tính tiền thuế trên mức quy định để hưởng lợi nên họ là những người giàu có. Sự giàu có của họ được xây trên mồ hôi nước mắt của kẻ khác. Do đó, tuy giàu có nhưng họ bị dân chúng khinh ghét vì chẳng những họ lấy thuế cao mà họ còn là tay sai giúp ngoại bang bóc lột dân mình. Dưới mắt của dân Do Thái, người thu thuế là người tội lỗi công khai, một kẻ phản bội, và một người không thanh sạch trước mặt Thiên Chúa. Do đó ông Gia-kêu tuy giàu có nhưng sống cô độc, xa cách dân chúng và xa cách Thiên Chúa.

Ông nghe tiếng Chúa Giêsu đã lâu mà chưa biết mặt mũi Ngài ra sao, cũng như không biết Ngài là người như thế nào mà thu hút đám đông đến như vậy. Nhưng vì là người bị cả thành phố khinh ghét nên ông không thể hòa mình với những người mà năm này qua năm khác ông đã bóc lột họ để làm đầy túi riêng của mình. Vì thế ông đã nghĩ ra một kế là leo lên cây cao ẩn mình để khi Chúa Giêsu đi ngang qua ông có thể xem thấy mặt Ngài. Nhưng đây là một việc làm liều lĩnh, nếu có ai bắt gặp thì mắc cỡ chết đi được, vì việc leo cây chỉ dành cho những đứa bé trai hay các nô lệ thôi. Khi bị Chúa Giêsu bắt gặp ông đang trốn trên cây chắc ông tên tò với đám đông lắm. Lúc đó có lẽ họ la ó trêu chọc ông âm ỉ. Nhưng đám đông đã im tiếng khi Chúa Giêsu nói với ông *“Hỡi Giakêu, hãy xuống mau, vì hôm nay Ta phải lưu lại nhà ông”* (Luca 19:5). Ông tụt xuống khỏi cây với một nụ cười thật tươi nở trên khuôn mặt và hăng hái hướng dẫn Chúa Giêsu về nhà mình.

Nhưng việc Chúa Giêsu vào nhà ông làm đám đông bất mãn lắm bầm *“Ông này lại đến trọ nhà một người tội lỗi!”* (Luca 19:7). Việc làm của Chúa đụng đến dư luận của cả thành phố Giêricô. Chúa dám vào nhà của một người mà cả thành phố khinh ghét. Người xếp sòng của phòng thu thuế này đã bóc lột bao nhiêu người trong bao nhiêu năm nên ông ta không đáng được hưởng sự thương xót của mọi người và của Thiên Chúa. Việc Chúa Giêsu vào nhà ông ta là việc làm sai trái theo họ nghĩ.

Tại bàn ăn Chúa Giêsu không giảng cho ông Giakêu về sự thống hối hay nói rằng ông sẽ phải xuống hỏa ngục vì đã bóc lột người khác. Nhưng chính thái độ không đoan xét và việc chấp nhận một Giakêu tội lỗi vô điều kiện của Chúa lại là một cách nói thật hùng hồn đi thẳng vào trái tim của ông hơn tất cả những bài giảng hay nhất mà ông đã từng nghe. Vì thế, ông đứng dậy và nói trước mặt mọi người rằng *“Lạy Ngài, tôi xin bỏ nửa phần của cải tôi cho kẻ khó, và nếu tôi có làm thiệt hại cho ai điều gì, tôi xin đền gấp bốn”* (Luca 19:8). Chia một nửa tài sản của mình cho người nghèo và đền gấp bốn cho những người ông đã làm thiệt hại, thì bao nhiêu của cải ông sẽ tiêu tan hết và ông sẽ trắng tay. Nhưng ông đã sẵn sàng từ bỏ tất cả vì bây giờ ông đã tìm được ý nghĩa đích thực cho cuộc đời mình. Ông đã gặp được Đấng Cứu Thế.

Có nhiều ông hay bà Giakêu đang ẩn mình trên những tàn cây nơi chúng ta đi qua mỗi ngày. Chúa Giêsu thách đố chúng ta ngược lên nhìn họ và mời họ về nhà dùng bữa với chúng ta. Chúng ta phải đi bước trước để đến với họ vì rất nhiều người bị mặc cảm bởi những lời chỉ trích của những người đạo đức cuồng tín nên họ rút mình lẫn tránh không dám đến với cộng đoàn. Khi chúng ta mời họ đến tham dự các sinh hoạt với chúng ta, với một tình thương vô điều kiện và một thái độ không kết án, chúng ta sẽ ngạc nhiên thấy rằng việc làm này sẽ lôi kéo người ta trở về với Chúa hơn những bài giảng hay nhất của các nhà hùng biện. Việc làm này cũng là cách thể hay nhất để loan truyền sứ điệp yêu thương của Phúc Âm.